

2) При кандидатстване за участие в модула по превод на проза, моля, изберете и преведете на английски / български език един от двата текста, налични тук:

ВАРИАНТ 1: ТЕКСТ ЗА ПРЕВОД

Excerpt from

THE POINT OF ROUGHNESS

by Josh Weil

I'm behind the barn, splitting burnwood, when I see the bear coming for our daughter. It's December, dusk. At my back: high piles of cut rounds. Out in the field: the bucked trees stacked, their drag marks dark in all the snow, the pines looking almost black beyond. And between their trunks: a patch of true black moving. Everything else is still—the stone wall, the glass greenhouse, the sledding hill behind our home, packed hard by the weight of my wife and daughter gone down run after run—except a spot of orange: Orly in her snowsuit. Rolling snow boulders. Down by the old stone wall at the edge of the woods. Beneath the splitter's rumble, the shaking of the pine boughs is a silent ripple washing steadily towards her.

For a second I can feel her in my hands—the heft of her when I first pick her up, my arms strained with her struggling—and then it's just the log again and Orly is out there, suddenly standing straight up, staring into the trees. Her hands are bare—she will not suffer gloves, shucks mittens as soon as she thinks she's out of sight—her fingers stained so bright by markers I can see them slowly curling towards her palms. She takes a snowsuit-stiffened step. Another. The first time we zipped her into the hunter's camouflage, I crouched down, winked. *Hey bub*, I said, *get me a beer, eh?* Bess laughed. But Orly only asked, *Who's Bub?* And when I poked her bright orange belly with a wriggly finger, my wife said, *Ev*, the way I knew meant *Stop*.

I shout it now—*Stop!*—I must—*Orly!*—because she goes still at the wall, small hands on the stones, standing on tiptoe, peering over. But in my ears there is no echo of my voice, only the thudding from the hog stall, the chugging of the splitter waiting for me to load another round. *Move*, I tell myself, *run*, can feel her grabbed away into my hug, her warmth close as I shush her, Bess glancing up, seeing us through the kitchen window . . . And I am grateful for the near-dark that hides me still standing here. Loading the log. Cranking down the handle. There is something hypnotic about watching hydraulics work, the steel ram pushing the round, the first touch of the wedge, the slow cracking open of such a solid thing, and, anyway, it's only a black bear, probably already gone.

ВАРИАНТ 2: ТЕКСТ ЗА ПРЕВОД

Откъс от

ХАЙКА ЗА ВЪЛЦИ

на Ивайло Петров

Дядо Кандьо идваше на обяд и вечеря винаги пийнал, държеше се като шут и забавляваше другите с разни истории, които слушаше в кръчмата. От известно време в кръчмата приказваха само за войната и политиката и той пренасяше разговорите в чифлика. „Немеца руснаците в чувал го туриха при Сталинград – говореше той въодушевен и пийваше по глътка от едно плоско шишенце за соено масло, което носеше във вътрешния джоб на сетрето си. – Ей тъй, както се туря куче в чувал. Ръмжи, рита, скимти, ама не може да хапе. Тъй е сега и немецът. Братушките го налагат, а той скимти и се зъби, докато пукне. Да му мислят и нашите фашаги – удряше той на масата, като гледаше Николин и заканително клатеше глава. - Сега ни исплутират и кръвчицата ни пият, ама скоро и тях ще набутаме в чувала, че като грабнем сопата! Щом ги пречукаме, няма да има мое и твое, сички ще станем равни. Кой Господ го е казал туй едни да имат чифлици, да трупат пари и да си живеят по странство, а други да се трепят за комат хляб?“ „Ти май само в кръчмата се трепеш?“ – казваха му другите и се смееха. „Смейте се вий - викаше дядо Кандьо, - защото сте слепи и не си виждате хала. Кожата ви смъкват от гърба, а вий си мълчите като говедца. Пиел съм бил! Че от хубаво ли пия! От мъка пия! Липсвало туй, липсвало онуй, се аз на топа на устата, се мене бедят. Крадял съм от чифлика! Не съм крал и ме е яд, дето не съм крал. Белким бълха ще го ухапе чорбаджията, ако му вземеш една крина зърно или един кош плява? Сичко трябва да му се земе, до шуш, щото от народа е грабено, и на народа да се върне...“